

บทที่ 1

วิวัฒนาการชะ! เจ้าหมาป่าเปรี้ยว

ฤดูใบไม้ผลิผ่านไป ฤดูใบไม้ร่วงผ่านพ้น หิมะฤดูหนาวกำลังจะมาเยือน ผืนแผ่นดินใหญ่ในไม่ช้า เตาดึงตามบ้านเรือนแต่ละหลังมีเปลวไฟปะทุขึ้นอีกครั้ง เสื้อผ้าอาภรณ์ชุดหนา ถุงมือกันหนาว เสื้อคลุม... เครื่องใช้กันหนาว สารพัดเท่าที่จะนึกออกขายดีเป็นเทน้ำเทท่า เสียงสายลมหนาวพัดหวีดหวิว และอุณหภูมิที่ลดต่ำลงอย่างรวดเร็วเป็นเสมือนเครื่องยืนยันที่ทำให้ผู้คนทั้งหลายแน่ใจว่าฤดูหนาวเอื้องกรายเข้ามาใกล้เต็มทีแล้ว

ในช่วงเวลาที่หอยเหงาไร้ชีวิตชีวาเช่นนี้ ภายในทัพอัศวินราชองครักษ์ กลับคึกคักผิดคาด

เหตุผลก็ไม่ใช่อะไรอื่น เป็นเพราะในที่สุดการหยุดพักซึ่งสามปีจะผลัดเปลี่ยนเวียนมาถึงสักครั้งและอัศวินทุกคนเฝ้ารอคอยก็มาถึง เหล่าอัศวินกองพันลำดับเลขคือแต่ละคนตื่นตื่นตั้งใจเตรียมตัวหยุดพักครั้งใหญ่ ถึงแม้ว่าการหยุดพักคราวนี้จะเป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ แค่เพียงหนึ่งเดือนก็ตาม

ทว่าในบรรยากาศแห่งความยินดี กองกำลังย่อยสองกองจากทัพอัศวินสองกองพันกลับถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกแห่งความทุกข์ เพราะมีหัวหน้ากองพันไร้มนุษยธรรมคนหนึ่งใช้อำนาจเผด็จการชุดรีดเอาวันหยุดของพวกเขา

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 7

ไปโดยไม่เปิดโอกาสให้ยื่นอุทธรณ์ บอกว่าจะไปปฏิบัติภารกิจในช่วงหยุดพัก เพื่อเป็นการเติมเต็มวันหยุดอันไร้สาระให้มีอะไรมากขึ้น

เหล่าอัศวินที่ถูกเรียกตัวไว้ไม่ว่ากองพันที่หนึ่งหรือกองพันที่เจ็ดต่างก็คร่ำครวญเป็นเสียงเดียวกันโดยไม่ได้นัดว่า "ท่านหัวหน้ากองพันลูเธอร์ ช่วงหยุดพักของพวกข้าไม่ไร้สาระสักหน่อย! ขอรับรองว่า ท่านปล่อยพวกเราไปเถอะ..."

ทว่าผู้ซึ่งมนุษยธรรมขาดวินอย่างลูเธอร์มีหรือจะยอมลดราวาคอกให้เขาเมินไบหน้าเว้าวอนยี่สิบหน้า และนี่ก็ทำให้มอทยาซึ่งถูกลากตกกระไดพลอยโจนไปด้วยรู้สึกอ่อนเพลียละเหยใจขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ

"ข้าขอประกาศให้ชัดเจนอีกครั้ง ภารกิจคราวนี้ผ่านการยินยอมจากท่านแม่ทัพใหญ่แล้ว โดยใช้ชื่อว่า 'ภารกิจสืบเนื่องจากทุ่งหมาป่าเปรี้ยว' "

ลูเธอร์ยื่นกล่าวบนแท่นผู้บัญชาการด้วยท่าทางดีอกดีใจ ใกล้เคียง แท่นผู้บัญชาการ นอกจากอัศวินกองพันที่หนึ่งและเจ็ดยังมีอัศวินคนอื่นๆ ยืนกระจัดกระจายชมความสนุกสนานอยู่ห่างๆ ต่างพากันขี้มอขี้ไม้ ดูท่าทางจะกำลังสนใจและสงสัยในหายนะของชาวบ้าน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกอัศวินที่ไม่ได้หยุดพัก สีหน้าท่าทางของพวกเขาเรียกว่าบูดบึ้งกวนบาทาชนิดเท่าไรเท่ากันเลยทีเดียว

ลูเธอร์กลับไม่สะทกสะท้านกับปัจจัยภายนอกที่มารบกวนเลยสักนิด เขาเฝ้าฝันถึงนิวเคลียสผลึกของอสรพิษมังกรสองหัวมานานแสนนาน ตอนนี้อยู่ยืนขีดหน้าพูดแบบไม่แยแสว่าใครจะว่ายังไงทั้งสิ้น "ภารกิจนี้ง่ายมาก พวกเรารับหน้าที่คุ้มกันเสบียงที่จะส่งไปทุ่งหมาป่าเปรี้ยวคราวนี้ แล้วก็ฆ่าอสรพิษมังกรสองหัว จากนั้นนำกำลังหมาป่าเปรี้ยวร้อยกว่าตัวกลับมาเข้าสังกัดกองพันที่หนึ่ง"

ได้ยินอย่างนี้ สายตาที่กองพันที่เจ็ดมองกองพันที่หนึ่งก็พลันปรากฏแววมืดร้ายขึ้นมาหน่อยๆ ทันทัน

'เพราะพวกเจ้า พวกข้าเลยพลอยไม่ได้หยุดพักไปด้วย' สายตาพวกเขาสื่อคำพูดนี้ออกมา

ใครๆ ต่างก็รู้ว่ากองพันที่หนึ่งกับกองพันที่เจ็ดเป็นสหายที่ติดต่อกัน รักกันเหมือนพี่น้อง ไอ้การจะมีทุกขร่วมด้านก็เป็นเรื่องธรรมดาไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะการช่วยเหลือพี่น้องเป็นสิ่งสมควรทำอยู่แล้ว เหตุการณ์อย่างตอนนี่จึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกเลยสักนิด ก็เพราะความคิดแบบนี้ไงเล่า อัศวินกองพันที่เจ็ดเลยไม่มีอะไรจะกล่าว ได้แต่ถ่ายทอดความในใจออกมาทางสายตา

อัศวินสังกัดกองพันที่หนึ่งต้องตกเป็นแพะไป!

พวกเขาไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรด้วยเลยสักนิด กลับต้องมาเจอสหายร่วมทัพมองค้อนอย่างขุนเคืองเข้าให้ แล้วจะไม่ให้พวกเขาารู้สึกหุหุใจได้ยังไง ตอนนี่พวกเขาอยากตัดบทลูเธอร์แล้วถามให้รู้เรื่องใจจะขาด ทว่าความเป็นอัศวินก็ทำให้ท้ายที่สุดพวกเขาเลือกที่จะรับฟังผู้บังคับบัญชาแต่โดยดี และกลืนคำถามทั้งหลายแหล่กลับลงท้องไปหมด

ผลของการกลืนครั้งนี้ทำให้พวกเขาไม่มีโอกาสได้ถามอีก หลังจากกล่าว 'สุนทรพจน์' จบลูเธอร์ก็ถ่ายทอดคำสั่งให้ทุกคนเตรียมพร้อมออกเดินทาง ส่วนมอथाาก็เอาแต่เจียบเหมือนอย่างเคย มอบอำนาจให้ลูเธอร์เป็นคนจัดการ

มีกองกำลังอัศวินสองกองย่อยซึ่งใจจดจ่อคิดเพียงอย่างเดียวจะทำภารกิจให้เสร็จสิ้นโดยเร็วที่สุดแล้วจะได้หยุดพักติดตามมาด้วย กองเสบียงคิดจะซักซ้าอึดอาดเลยทำไม่ได้ ระยะเวลาเดินทางซึ่งเดิมคาดไว้สิบหกวันจึงถูกพวกคั้งวันหยุดกลุ่มนี้โหมเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืนจนหดสั้นเหลือแค่ครึ่ง

อย่างเข้าวันที่หกทุ่งหมาป่าเปรี้ยวก็ปรากฏแก่สายตา พอถึงวันที่แปดเหล่าอัศวินก็ตั้งค่ายที่ทุ่งเรียบริ้อยและเตรียมพร้อมรับประทานอาหารกลางวันทันทีที่รู้ข่าว ซอฟและเกรย์ก็รุดมาอยู่ข้างกายเจ้านายตัวเอง

อัศวินชุดดำผู้มีเส้นผมและนัยน์ตาสีเงินนั่งอยู่บนหินก้อนใหญ่โดยมียูนิคอร์นเส้นขนดำลึบละเอียดเงางาม เขาบนหน้าผากแผ่รังสีสีม่วงปกคลุมตัวหนึ่งอยู่ข้างๆ และข้างเท้าของอัศวินชุดขาวผู้มีเส้นผมสีน้ำตาลและนัยน์ตาสีทองซึ่งนั่งอยู่ติดกันกับอัศวินชุดดำก็มีหมาป่าสีขาวตัวใหญ่ รูปร่างองอาจสง่างามนำเกรงขามตัวหนึ่งนอนหมอบอยู่ หางของมันกวัดแกว่งไปมา หูตั้งชัน

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 7

เหมือนกำลังฟังคนพูดคุยกัน

แยกจากกันไปเสียนานจนได้กลับมาพบกันอีก ซอฟและเกรย์มีเรื่อง อีตอด้บับซ็องอยู่เต็มห้องอยากจะระบาย ช่างโชคร้ายที่ลูเธอร์กับมอทยา ต้องกลายเป็นเป้าหมายที่ระบายความทุกข์ของพวกมัน สิ่งหนึ่งๆ ในหูตอนนี้ มีแต่เรื่องที่พวกมันจู่โจมอสรพิษมังกรสองหัว

ฟังจากที่พวกมันเล่า พฤติการณ์ชั่วร้ายทั้งหลายแหล่งของอสรพิษมังกร สองหัวเรียกได้ว่าสร้างความเดือดดาลคับแค้นกันถ้วนหน้า ถึงขนาดต้องฆ่า มันให้ได้! ถ้าไม่ได้ชาตินี้ไม่มีวันสงบใจได้แน่ จะให้ดีที่สุดต้องแลเอานิวเคลียส ผลึกออกมาก่อน จากนั้นเลาะกระดูกไปเผาไม่ให้เหลือซาก แล้วฆ่าแหละเอา เนื้อไปเคี้ยวสลายพิษก่อนแบ่งกันกินถ้วนหน้า

ดูจากท่าที่พวกมันโกรธแค้นเสียขนาดนั้น เห็นได้ว่าการอยู่เป็น 'เพื่อน บ้านเรือนเคียงกัน' ในคราวนี้คงต้องมีการ 'ไปมาหาสู่' สื่อสารกันไม่น้อย ถึงได้มีท่าทางเข้าอกเข้าใจกันลึกซึ้งเป็นอย่างดี

มอทยาฟังเสียตะลึงจนอ้าปากตาค้าง อดทำหน้าจริงจังถามกลับไป ไม่ได้ว่า "ที่พวกเจ้าบรรยายมามันอสรพิษมังกรสองหัว หรือพวกตัวประหลาด นากลับที่ซุ่มซ่อนตัวอยู่ละแวกนี้กันแน่เนี่ย"

"แน่ละว่าอสรพิษมังกรสองหัว!" หนึ่งในหมาป่าหนึ่งยูนิคอร์นตอบเป็น เสียงเดียวกัน

ลูเธอร์หุกระดิก ไม่ออกความเห็น

รอนกระทั้งพวกมันพูดจนเหนื่อย พักสูดหายใจเตรียมจะพูดต่ออีก ลูเธอร์ก็ฉวยโอกาสระหว่างนั้นเปิดปากเข้าประเด็นตัวเองทันที "ข้าหาทาง วิวัฒนาการได้แล้ว"

วินาทีนั้นเองเกรย์หุผึ้ง ลืมไปเสียสนิทว่ามันกำลังเตรียมจะพูดอะไร สิ่งที่มีนัยแฝงแล้วรอเล่ามานานก็คือข่าวคราวข้อมูลนี้ หวนนึกถึงตอนแรก ที่มันยินยอมทำพันธสัญญาเป็นสัตว์พาหนะของมอทยา การวิวัฒนาการเป็น หมาป่าอัศวินนี้แหละคือปัจจัยสำคัญที่จูงใจมันมากที่สุด!

ที่ว่าเกรย์ยังไม่ทันจะได้เปิดปากเอ่ยอะไรลูเธอร์ก็ชิงชี้แจงเหตุผลเสีย

ก่อน "แต่เจ้าคงรู้สินะว่าการเร่งรัดอะไรก็ตามให้ได้ผลเร็วมักมีผลข้างเคียงตามมาเสมอ แม้จะพอควบคุมให้เกิดผลข้างเคียงน้อยที่สุดได้ แต่ก็คงไม่อาจหลีกเลี่ยงอยู่ดี เจ้าไปแจ้งให้พวกฟ้องรู้ ให้ตัวที่เตรียมใจพร้อมแล้วมาไม่มีการบังคับ"

"ในโลกนี้ไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบ แค่ผลข้างเคียงเล็กน้อย เผ่าพันธุ์หมาป่าเปรี้ยวอย่างพวกเข้ารับได้" ไม่รู้ว่าเกรย์กับหมาป่าในฝูงได้หารือกันมาก่อนแล้วจริงๆ หรือว่าเพราะความเป็นจำฝูงก็เลยสามารถใช้อำนาจเผด็จการตัดสินเรื่องสำคัญทุกเรื่องภายในเผ่าได้กันแน่

แต่ลูเธอร์เองก็ไม่ได้คิดเล็กคิดน้อยอะไร

ในเมื่อเกรย์ว่าไม่มีปัญหา ก็คือไม่มีปัญหานั้นแหละ เขายังไหล่พูดต่ออย่างไม่ใส่ใจ "เรียกหมาป่าเปรี้ยวที่เตรียมจะรับการวิวัฒนาการมารวมตัวกัน คัดเลือกตัวที่แข็งแรงที่สุดลืบตัวรับการวิวัฒนาการรอบแรก และให้รับหน้าที่คุ้มกันตอนที่หมาป่าเปรี้ยวตัวอื่น ที่เหลือวิวัฒนาการ อีกอย่าง จัดการเคลียร์พื้นที่โดยรอบๆ นี้ การวิวัฒนาการเป็นขั้นตอนสำคัญ ไม่ควรให้มืออะไรมารบกวน"

ข้อเรียกร้องของลูเธอร์มีเหตุผล หลังจากฟังจบเกรย์จึงไม่มีความคิดเห็นเป็นอื่น และรีบไปทำตามคำสั่ง

วิวัฒนาการเขียวนะ ไซว่าหมาป่าเปรี้ยวทุกตัวจะมีโอกาสแบบนี้

ตอนนี้โอกาสงามมากองอยู่ตรงหน้า ถ้าไม่รู้จักคว้าเอาไว้ให้มันก็คงเป็นหมาป่าเสียสติไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ ันที่ที่ข่าวแพร่กระจายออกไป ฝูงหมาป่าก็พากันแห่มาด้วยความตื่นเต้นดีใจ ถึงขนาดแย่งชิงกันเป็นลืบตัวแรกแทบจะเบียดกันตาย ความโกรธแค้นที่ถูกอสรพิษมังกรสองหัวก่อวนเสียจนนั่งไม่ติด หาความสงบไม่ได้ เผลอแพ้ลืบเดียวไม่รู้ตัวถูกโยนทิ้งหายไปไหนเสียแล้ว

เมื่อตกลงเลือกลืบตัวแรกที่จะรับการวิวัฒนาการกันไม่ได้ ฝูงหมาป่าเปรี้ยวจึงเริ่มเปิดฉากต่อสู้กันขึ้น

มออย่าเห็นแล้วรู้ลืกกังวลใจ

12 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 7

"พวกมันต่อสู้กันเองแบบนี้คงยากที่จะหลีกเลี่ยงการสิ้นเปลืองพลัง..."
เขาขมวดคิ้ว ท่าทางเหมือนอยากจะเข้าไปห้าม

แต่ดูเหมือนเขาเองก็เข้าใจดีว่าเป็นวิธีการที่ผู้หมาป่าเปรี้ยวใช้บ่อยที่สุด
เมื่อถึงเวลาที่เกิดความคิดเห็นไม่ลงรอยกัน... กรงเล็บตัวไหนคมที่สุดก็ฟัง
ตัวนั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้แต่คิดว่าไป แต่ท้ายที่สุดก็ไม่ได้เข้าไปใกล้เกลี่ย
หาทางแก้ไขข้อพิพาทด้วยสันติวิธี เพราะถึงอย่างไรนี่ก็เป็นวิธีการตัดสินที่
'สันติ' ที่สุดแล้วสำหรับผู้หมาป่าเปรี้ยว

"มา กินเนื้ออย่างเสียบไม้กัน"

ลูเธอร์ซึ่งไม่ได้รู้สึกกังวลใจเลยสักนิดส่งเนื้ออย่างหอมกรุ่นเสียบไม้ที่เหลา
เป็นแท่งบางไม้หนึ่งไปใต้จมูกมอทยา หน้าตาอมยิ้มกรุ้มกริมเหมือนการมา
ทำภารกิจเป็นการหยุดพักร้อน

"ลูเธอร์..." มอทยาไม่คล้อยตาม ใจนึกจะว่ากล่าวสั่งสอน

"อย่านะ อย่า" ลูเธอร์โบกเนื้ออย่างอีกไม้ที่ตัวเองกินไปแล้วคำหนึ่งไป
มา ซึ่โบ้ซึ่เบ้ไปทางคว้นไฟที่ลอยปุยๆ ออกมาจากค่ายที่อยู่ด้านหลัง "เดิมที
ทุกคนก็ทำเหมือนมาท่องเที่ยวชานเมืองกันอยู่แล้ว แถมไม่รู้ว่าสารเลวหน้าไหน
ดันเอาเหล่าใส่ลงไปในเสบียงที่ล่าเสียงมาด้วย อย่าทำเสียบรรยากาศเลยนะ"

"อ้อหรือ"

มอทยาจ้องลูเธอร์เขม็งอย่างไม่เชื่อ เขาู้สึกว่าสารเลวที่พกเหล้ามา
อยู่ใกล้แค่ตรงหน้านี้เอง แต่ทำไมเจ้าตัวกลับยังแสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้ไม่มีความผิด
อยู่ได้ก็ไม่รู้

"อะ เนื้ออย่าง" ลูเธอร์แสร้งโง่ถึงที่สุด ทำเป็นมองความนัยพิเศษที่
แฝงอยู่ในสายตามอทยาไม่ออก และจับมือมอทยาขึ้นมายึดเยียดเนื้ออย่างให้
"กินดูสิ เด็กน้อยที่ย่างเนื้อนี้ฝีมือไม่เลว"

มองดูเนื้ออย่างแล้วหันกลับไปมองใบหน้ายิ้มยวนของลูเธอร์ จากนั้น
มอทยา ก็ส่ายหน้า "อย่าใช้คำพูดกับน้ำเสียงที่ฟังเหมือนคนแก่อย่างนั้นสิ
ทำอย่างกับเจ้าอาวูโสกว่าพวกเขาหนักหนาอย่างนั้นแหละ" เขาพูดพลางกัด
เนื้ออย่างคำหนึ่ง เนื้ออย่างนั้นกรอบนอกนุ่มใน หอมอบอวลในปากจริงๆ ไม่รู้

ลูเธอร์ไปเอามาจากไหนกัน

"หึหึ บังเอิญว่าข้าอาวูโสกว่าเจ้าพวกนั้นอยู่หลายจริงๆ ด้วยสิ!" ลูเธอร์ ยึดอกเซตคางสูงราวกับเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าภูมิใจภูมิใจนัก

มอทยาคิดว่าลูเธอร์แค่พูดเล่น จึงฟังแล้วปล่อยผ่าน ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ไม่ได้รู้สึกนึกว่านี่คือความจริงที่หาฟังได้ยากของลูเธอร์ ปีศาจอายุสองพัน เก้าร้อยกว่าปีตนหนึ่ง อยว่าแต่อาวูโสกว่าพวกมนุษย์เลย เรียกว่าเป็นบรรพบุรุษ ต้นตระกูลก็ยังไม่ไหว

การต่อสู้คัดเลือกหมาป่าเปรี้ยวกินเวลาไม่นานมากนัก หลังจากเสร็จ มือเที่ยงเกรย์ก็ได้ตัวหมาป่าเปรี้ยวที่ได้รับการคัดเลือกมาแบบสดๆ ร้อนๆ หมาป่าเปรี้ยวเก้าตัวรวมตัวมันเองด้วยเป็นสิบคือหมาป่าที่ส่งงามแข็งแรงที่สุดในฝูง ลำพังแค่เห็นรูปร่างก็ชวนให้คนไม่กล้าประมาทดูถูกพละกำลังของพวกมันแล้ว

"ดีมาก เด็กน้อยว่าง่ายทั้งหลาย ที่นี่เรียงแถวมา ข้าจะฉีดยาให้"

หลังจากผ่านการทดลองปรับปรุงสูตรจากลูเธอร์อยู่หลายครั้ง ในที่สุดวันนี้ยาวิวัฒนาการที่แต่แรกลูเธอร์เอามาจากเตีร์กเมื่อตอนที่อยู่ในสนามต่อสู้ ก็จะได้มีที่ทดลองใช้จริงสักที ท่าทางเขาตอนนี้เหมือนพวกคลั่งการทดลอง รอยยิ้มแฉะดูตื่นเต้นยินดีอยากจะทดลองไวๆ ทำเอาเกรย์นึกหวาดระแวง อยู่หลายตลบว่ามั่นใจง่ายตอบรับเร็วไปหรือเปล่า

เสียดายที่มาหวนนึกเสียใจอยากจะกลับคำตอนนั้นลูเธอร์ก็คงไม่ยอมปล่อย ไม่ใช่จะหาหนูลทดลองที่วิ่งมาขึ้นเสียงเองแบบนี้ได้ง่ายๆ เรื่องอะไร จะยอมปล่อยให้หลุดรอดไปละ หากการทดลองประสบความสำเร็จ หันที่ที่ยาวิวัฒนาการซึ่งมีผลข้างเคียงน้อยของเขาเผยแพร่ออกสู่แวดวงนักเวท อัญเชิญ การจะให้เงินทองไหลมาเทมาทุกวันก็ไม่ใช่ความฝันอีกต่อไป!

คิดไปคิดมาใบหน้าลูเธอร์ก็ซึกจะปรากฏรอยยิ้มชั่ว

เห็นอย่างนั้นเกรย์ซึ่งกำลังจะรับการฉีดยาก็ถึงกับใจแค้น ทานหวะทำหน้า แทบจะควบคุมตัวเองไม่ให้แผ่นหนีไปไม่อยู่

14 Knight of Darkness ปีศาจอัสวิน 7

ที่ว่าถึงแม้ลูเธอร์จะมีเจตนาชั่วร้ายเคลือบแคลงแอบแฝง ทว่า
ปรมาจารย์ก็คือปรมาจารย์ ตอนปรับปรุงยาไม่ได้ทำกันแบบมั่วๆ แต่เข้าใจ
มันเป็นอย่างดี ยาวีพัฒนาการที่สร้างขึ้นจึงประสบผลสำเร็จเป็นอย่างมาก
ท่ามกลางเสียงเห่าหอนของหมาป่า หุ่นหมาป่าเปรียวก็ได้ต้อนรับการมาถึง
ของหมาป่าเปรียวซึ่งวิวัฒนาการพร้อมกันอย่างที่ไม่ได้มีโอกาสบ่อยๆ เกิดการ
สิ้นสะเทือนของพลังอย่างรุนแรง หากสังเกตสักหน่อยก็จะรู้สึกได้ถึง

อสรพิษมังกรสองหัวเองก็เช่นกัน

เพียงแต่มันรู้จักระวังตัว ลับๆ ล่อๆ แอบสังเกตการณ์อยู่ไกลๆ หลังจาก
ประเมินกำลังดูแล้วพบว่าศัตรูมีจำนวนมาก ตัวเองจำนวนน้อยกว่าคงไม่อาจ
ต่อกรด้วยได้ จึงลุ่มลึกความคิดที่จะฉวยโอกาสที่พลอตตอนที่ศัตรูยังไม่พร้อม

หาไม่แล้วขึ้นไม้ระวาง สุ่มสี่สุ่มห้าเข้าไปแกลงเท้าหาเสี้ยน จากที่ปกติไม่
คิดแลกชีวิตกับพวกมัน คราวนี้น่ากลัวคงต้องหลับหูหลับตาสู้สุดชีวิต และ
คงได้ไม่คุ้มเสีย

อสรพิษมังกรสองหัวหมายตาหมาป่าอัสวินที่เพิ่งจะวิวัฒนาการเสร็จ
สมบูรณ์เอาไว้ ก่อนจะหายตัวไปเฉยๆ

การวิวัฒนาการเป็นอะไรที่สิ้นเปลืองพลังมากที่สุด หมาป่าอัสวินที่เพิ่ง
วิวัฒนาการสำเร็จใหม่ๆ ถึงแม้จะมีพลังแข็งแกร่งเพิ่มขึ้น ทว่าความสามารถ
ในการต่อสู้กลับถูกบั่นทอนลงไปมากพอๆ เนื่องจากความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า
นั่นเอง

ภาพประหลาดที่หมาป่าเปรียวร็อยกว่าตัวเข้าแถวเรียงรายกันอยู่ตรง
หน้า ทั้งลูเธอร์ มอทยา และกองกำลังย่อยอีกสองกองที่ติดตามมาในครั้ง
นี้ ต่างก็เคยผ่านตามาเสียจนจนไม่เห็นว่าเป็นเรื่องแปลก

ทว่าในโลกนี้จะมีสักกี่คนที่โชคดีมีโอกาสได้เห็นภาพหมาป่าอัสวิน
สีเงินเป็นประกาย ผิวหนังชั้นนอกเป็นเกราะหนา และมีกระดูกที่ยื่นเป็นหนาม
แหลม ดูแข็งแกร่งดุเดือดอีกทั้งส่งางามจำนวนร็อยกว่าตัวมาซุ่มมุมเรียงแถว
อย่างว่าง่าย

หากแต่มนุษย์ยี่สิบกว่าคนในที่นี้คือผู้โชคดีที่ได้รับเลือก

และเหล่าสมาชิกกองกำลังย่อยที่หนึ่งแห่งกองทัพที่หนึ่งคือผู้โชคดีในหมู่ผู้โชคดี เพราะเดิมทีหมาป่าอัสนีเหล่านี้ก็จัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขาอยู่แล้ว ดังนั้นลิบคนที่เสียสละวันหยุดพักมาในวันนี้จึงได้สิทธิ์เป็นผู้เลือกก่อน และตอนนี้พวกเขาก็กำลังคิดหาทางสยบหมาป่าอัสนีที่หมายตาไว้เพื่อทำพันธสัญญา... แน่หนอนว่าจะทำพันธสัญญาได้สำเร็จหรือไม่ล้วนขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล หากตัวเองไม่มีความสามารถจะโทษว่าคนอื่นก็คงไม่ได้

เมื่อพูดถึงระดับความตื่นเต็นยินดี คนที่หัวใจฟองโตและเต็นแรงที่สุดกลับไม่ใช่ทั้งหมาป่าอัสนีและอัศวินกองทัพที่หนึ่ง แต่เป็นคนที่จับจ้องการวิวัฒนาการของหมาป่าเปรี้ยวทุกชั้นทุกตอน ถูกผลสำเร็จร้อยเปอร์เซ็นต์ทำเอาสติเลอะเลือน ร้องตะโกนว่า 'เหรียญทองจงเจริญ!' อยู่ในใจอย่างลูเธอร์

ในหัวสมองของเจ้าบ้านี่มีแต่เรื่องเงินทองไหลพรั่งพรูเข้ามาเต็ม จนตาแทบจะเปลี่ยนรูปร่างเป็นเหรียญทองอยู่แล้ว... หึหึหึ สหายนักเวทย์เวทย์ทั้งหลาย เตรียมถุงเงินพวกเจ้าไว้ให้พร้อมละ! วะยะฮ่าๆ!

ลูเธอร์มองยาววิวัฒนาการที่เหลืออยู่ราวกับเป็นสิ่งล้ำค่า ลูบคลำขวดยาอย่างทะนุถนอม แดมยังจิบเข้าไปให้อีกสองที แวดตาลุ่มหลงอย่างกับขวดยาธรรมดามันมีอะไรโดดเด่นสะดุดตานั้นเป็นความรักที่เขาเสาะแสวงหามานานนับศตวรรษ

เจ้าใช้พวกข้าเป็นหนูลองยาจริง ๆ ด้วยสินะ! เกรย์แอบคิดแค้นเคือง เห็นลูเธอร์มีที่ทำแบบนี้ เกรย์ก็เข้าใจได้ทันทีว่ากลางสังหรณ์ของมันเมื่อก่อนหน้านั้นมันทำอะไรกับอะไรดี ลูเธอร์ใช้พวกมันเป็นตัวทดลองว่ายาที่ผ่านการปรับปรุงสูตรมาหลายครั้งประสบความสำเร็จใช้ได้ผลหรือไม่ โชคดีที่มันประสบความสำเร็จ หากไม่แล้วเกรย์เองก็ยังไม่จินตนาการไม่ออกว่านักกรบชั้นยอดในความดูแลของมันเหล่านี้จะพบจุดจบที่น่าสะพรึงกลัวขนาดไหน

ท่าทางผิดปกติของลูเธอร์ก็อยู่ในสายตาของมอทยาโดยตลอดเช่นกัน หน้าผากของเขามีเส้นสีดำทะมึนที่มองไม่เห็นผุดขึ้นมาเต็มไปหมด

"อะแฮ่ม!"

เขาอดไม่ได้ต้องแกล้งทำเป็นกระแอมสองทีเพื่อเรียกความสนใจ

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 7

จากกลุ่มคนและฝูงหมาป่า จากนั้นพุ่งเข้าประเด็นหลักอย่างรวดเร็ว "พวกเรา
มีเวลาจำกัด ตอนนี้เริ่มการทดสอบเพื่อทำพันธสัญญาได้แล้ว หวังว่าก่อน
พระอาทิตย์ตกดินเช้าจะได้เห็นอัศวินลับคนกับหมาป่าอัสนีจับคู่กันสำเร็จใน
ขั้นแรก"

นี่คือวิธีการที่ดีที่สุดที่มอทยาคิดออก

ใช้เรื่องที่น่าสนใจยิ่งกว่าเบนความสนใจของกลุ่มคนและฝูงหมาป่าจาก
ลูเธอร์มาที่เรื่องนี้แทน

ด้วยความที่เข้าใจลูเธอร์ เขาย่อมต้องดูออกว่าเจ้าบ้านนั้นคงคิดถึงช่องทาง
ทำเงินไปถึงไหนต่อไหนแล้วก็ไม่รู้ แล้วตอนนี้ก็คงกำลังฝันเฟื่องถึงเงินทอง
อยู่แหง ขอเพียงไม่เข้าไปยุ่งกับเขา ประเดี๋ยวเขาก็จะกลับมาเป็นปกติเอง

วิธีการแก้ปัญหาของมอทยาได้ผลดีเยี่ยมอย่างไม่ต้องสงสัย หมาป่าอัสนี
และอัศวินกองพันที่หนึ่งซึ่งถูกเอ่ยถึงใจจดจ่อขึ้นมาทันที ส่วนกองพันที่เจ็ด
ซึ่งที่แรกไม่ค่อยเต็มอกเต็มใจจะออกมาทำภารกิจ ตอนนี้ก็เข้าไปสู่มหัศจรรย์
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชียร์ลีดเดอร์ที่รวมตัวกันอย่างเป็นระเบียบโดยมีรองหัวหน้า
กองพันควินน์เป็นผู้นำทีม

มอทยาพยักหน้าให้ควินน์เป็นเชิงอนุญาต

กองพันที่เจ็ดจำเป็นต้องได้ระบายอารมณ์เสียบ้าง แล้วเหตุการณ์ตรง
หน้านี้ก็ถือเป็นโอกาสที่เหมาะสมที่สุด

อีกด้านหนึ่ง ซอฟเห็นลูเธอร์ทำทางผิดปกติ ไม่รู้ว่าตอกตีใจอะไร เลย
วิ่งเข้าไปดูใกล้ๆ มันจึงถูกลูเธอร์ซึ่งนั่งอยู่บนพื้นจับหมับเข้าที่คอ และเปลือ
หมอบให้เจ้านายลูบไล้อย่างเสียไม่ได้ ไม่ได้รู้ตัวเลยสักนิดว่าหายนะกำลัง
มาเยือน

ถึงแม้ตอนนี้ซอฟจะยังคงรู้สึกหวาดระแวง ไม่เข้าใจว่าอยู่ๆ คนที่
ดูเหมือนตลอดทั้งชีวิตนี้ไม่เคยลูบไล่นิคอร์นส์ดีมาก่อนอย่างลูเธอร์ทำไม
ถึงได้ค่อยๆ ละเมียดละไมลูบคลำสำรวจมันทุกตารางนิ้ว แต่ว่าความรู้สึก
แบบนี้ช่างเหมือนกับการบีบนิ้วกระไร ความรู้สึกสบายที่เข้าจู่โจมทำให้

ซอฝไม่คิดขัดขืนต่อต๋าน แถมยั้งเพลินจนจะหลับเสี่ยอีก

ตคอญุในสภาพแบบนี้ซอฝจึงอ่อนการระวังป้องกันตัวถึงที่สุด หารู้ไม่ วารอยยืมประหลาดบนใบหน้าลูเธอร์ค้อยๆ กว้างขึ้น หลังจากลูเธอร์ใช้มือ ลูบไล้ทั่วทั้งตัวแล้วเขาก็กลับมาที่ข้างหุ้มนอีกครั่ง โนม้ตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย พร้อมทั้งเอ่ยเสียงกระซิบว่า "ซอฝ เจ้าบอกว่าญูนีคอร์นสี่ตัววิวัฒนาการเป็น อินควิบัส แล้วอินควิบัสวิวัฒนาการเป็นอะไรเธอ"

เจ้าม้าหูกระตัก เอ่ยเสียงพรวด "ข้าจะไปรู้ได้ไงละ ถึงงัซข้าก็ไม่ วิวัฒนาการอยู่แล้ว..."

"เราลองดูมัย"

"ลองดูเธอ..." ซอฝยังคงกึ่งหลับกึ่งตื่นอยู่

"ใช่แล้ว" ลูเธอร์เอ่ยเสียงนุ่มนวลชวนลุ่มหลง "ข้ายังมีวิวัฒนาการ เหลืออยู่ พุดถึงความสามารถกับความแข็งแรง อินควิบัสเทียบเคียงได้กับ มังกรปีศาจ หากสามารถวิวัฒนาการได้อีกขึ้น..."

"...ฟังดูร้ายกาจน่าดูเลยนะ"

ญูนีคอร์นน้อยค้อยก้าวเข้าใกล้กองเพลิงที่ละก้าวๆ ตามคำชักจูงของ ลูเธอร์ ความร้อนของเปลวเพลิงที่ลุกโหมดูเหมือนจะไม่ได้ย่างถูกสติสัมปชัญญะ ของมันให้ตื่นตัวขึ้นมาเลย เห็นมันเอาแต่พยักหน้า ยอมก้าวเหาะๆ เข้า ใกล้กองเพลิงไปอีกสองก้าวอย่างว่างาย...

ทันใดนั้นเสียงโห่ร้องของกองเชียร์พลันดังขึ้น!

เสียงดังทำให้ซอฝซึ่งตคอญุในอาการงุนงงสะลึมสะลือได้สติ ความคิด ทั้งหลายแหล่ไหลพรังพริกกลับคืนมาราวกับน้ำหลาก ทำให้มันตระหนักว่า ตัวเองกำลังจะตคตกลงเรื่องน่ากลัวอะไรไป

"ขนาดเลื้อมันยังไม่กินลูกตัวเองเลย ทำไมเจ้านายถึงทำกับข้าแบบนี้!" ซอฝวิ่งสุดฝีเท้า เผลอแล้ปลเดียวหนีห่างไปไกลลิบ จากนั้นถึงค้อยหยุดก่อน กล่าวประณามความชั่วของลูเธอร์

เกินไป! เกินไปแล้วจริงๆ!

อะไรกันเนี่ย คิดจะใช้มันเป็นหนูทดลอง ดูว่าถ้าพวกที่วิวัฒนาการขึ้น

18 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 7

สุดท้ายแล้วได้รับยาวิวัฒนาการเข้าไปจะเกิดอะไรขึ้นนั้นเธอ หากบังเอิญเกิด
กลายเป็นผีเป็นตัวประหลาด หรือไม่ก็ตายไปเลยจะทำยังไง แค่คิดมันก็ขน
ลุกซู่

"แล้วไง"

ลูเธอร์ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ไม่แสดงท่าทีสำนึกผิดแม้แต่นิดเดียว
ความรู้สึกเดียวที่ฉายออกมาจากดวงตาของเขามีเพียงความเสียดาย ดูท่าทาง
จะผิดหวังเพราะเรื่องที่ซอพ 'กลับใจ' พอสมควร

ปีศาจก็คือปีศาจ ถนัดและชื่นชอบเรื่องทำความลำบากให้ชาวบ้าน
เป็นพิเศษอยู่แล้ว

ซอพไม่รู้จะทำยังไงกับท่าทีไม่รู้ร้อนรู้หนาวของผู้เป็นนายดี ตัดให้สักที
ดีไหมเนี่ย ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นเพียงความคิดที่ไม่มีทางเป็นจริงได้ แค่
เป็นฝ่ายไม่ถูกตีกลับมาก็นับว่ามันโชคดีมากแล้ว

คิดไปคิดมาซอพก็พบว่ามันเหลือทางจัดการกับเรื่องนี้เพียงทางเดียว...

หนึ่งเสียคำสิงทอง

"เฮอะ! ข้าโป่งท่าน! ซอพไม่สนใจเจ้านายแล้ว!" ซอพสะบัดหน้าเหมิน
และหมอบลงกับพื้น ไม่เหลือบแลลูเธอร์อีก ท่าทางของมันเหมือนเด็กน้อย
แง่งอนไม่มีผิด

เทียบอายุสัตว์ของซอพกับอายุของมนุษย์ ยังไงก็คงไม่เกินเก้าหรือ
สิบขวบ นับว่ายังเด็กอยู่มากจริงๆ

อย่าไปถือสาหาความอะไรกับเด็กดีก็ว่า

นี่คือความคิดของลูเธอร์

ดังนั้นเมื่อเห็นว่าแผนการล้มเหลว เขาจึงไม่คิดจะใส่ความพยายาม
อะไรลงไปอีก กลับยอมรามือไปเสียง่ายๆ เลิกสนใจซอพเช่นกัน และตรง
ไปชมการประลองกำลังระหว่างอัศวินกองพื้นที่หนึ่งกับหมาป่าอัสนีแทน

จากนั้นเขาก็เริ่มเปิดโต๊ะพนันท่ามกลางสายตาประสาซี และสายตา
สังหารของมอทยา...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)